

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

PG VIII TK 18/12

K 8/12

Warszawa, dnia 22 maja 2012 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCLERIA	
wpl. dnia	23. 05. 2012
L.dz.	L. zał. ....

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Krajowej Rady Sądownictwa o stwierdzenie, że:

- 1) ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 203, poz. 1192) jest niezgodna z art. 2 w związku z art. 7 Konstytucji RP oraz z art. 119 ust. 1 i art. 186 ust. 1 Konstytucji RP, a także jest niezgodna z art. 2 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.);
- 2) art. 1 pkt 4 i 5 ustawy powołanej w pkt. 1, w zakresie dotyczącym nadania nowego brzmienia art. 9 i dodania art. 9a w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, jest niezgodny z art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji RP;
- 3) art. 1 pkt 13 ustawy powołanej w pkt 1, w zakresie dotyczącym nadania nowego brzmienia art. 20 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, jest niezgodny z art. 176 ust. 2 w związku z art. 180 ust. 1, 2 i 5 Konstytucji RP, a także z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.);

- 4) art. 1 pkt 14 lit. d) ustawy powołanej w pkt 1, w zakresie dotyczącym nadania nowego brzmienia § 3 w art. 21 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, jest niezgodny z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji RP;
- 5) art. 1 pkt 15 lit. a) ustawy powołanej w pkt 1, w zakresie dotyczącym nadania nowego brzmienia § 1 w art. 22 ustawy dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, jest niezgodny z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji RP;
- 6) art. 1 pkt 21 ustawy powołanej w pkt 1, w zakresie dotyczącym dodania w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych nowego art. 31a § 1 pkt 1, 3 i 4, jest niezgodny z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji RP;
- 7) art. 1 pkt 24 ustawy powołanej w pkt 1, w zakresie dotyczącym dodania w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych nowych przepisów: art. 32b § 1 i 3 oraz art. 32c § 1 i 2, jest niezgodny z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji RP;
- 8) art. 1 pkt 31 ustawy powołanej w pkt 1, w zakresie dotyczącym dodania w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych nowych przepisów: art. 37g § 5 oraz art. 37h § 2, 3 i 4, jest niezgodny z art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji RP;
- 9) art. 1 pkt 60 ustawy powołanej w pkt 1, w zakresie dotyczącym dodania w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych nowego art. 106c, jest niezgodny z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, a w zakresie dodania nowego art. 106e – jest niezgodny z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 92 ust. 1 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP

– na podstawie art. 33 w zw. z art. 27 pkt 5 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) –

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, z powodu niedopuszczalności wydania wyroku.

Uzasadnienie

1. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: KRS, Rada lub Wnioskodawca) zwróciła się do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o stwierdzenie niezgodności ustawy dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 203, poz. 1192; dalej: ustawa nowelizująca) w całości, z uwagi na niewłaściwy tryb, w jakim została ona uchwalona. Niezależnie od zarzutu naruszenia procedury legislacyjnej, Wnioskodawca zaskarżył szereg przepisów tej ustawy, wskazanych w *petitum* stanowiska.

1.1. Odnosząc się do kwestii dotyczących procedury ustawodawczej, Wnioskodawca podnosi, że projekt kwestionowanej ustawy został rozpatrzony w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r., na posiedzeniu sejmowej Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. KRS zauważa, że, zgodnie z art. 119 ust. 1 Konstytucji, Sejm rozpatruje projekt ustawy w trzech czytaniach. Z art. 37 ust. 1 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 77, ze zm.; dalej: Regulamin Sejmu) wynika, że pierwsze czytanie przeprowadza się na posiedzeniu Sejmu lub komisji. Ustęp 2 tego artykułu

wyklucza jednak możliwość przeprowadzenia pierwszego czytania w komisjach m.in. w przypadku projektów ustaw regulujących ustroj i właściwość władz publicznych.

Krajowa Rada Sądownictwa uważa, że, zgodnie z powołanym wyżej przepisem Regulaminu Sejmu, projekt ustawy nowelizującej powinien być poddany pierwszemu czytaniu na posiedzeniu plenarnym Sejmu. Wnioskodawca zwraca uwagę na fakt, iż *[z]miany zawarte w tym przepisie* (tj. w art. 1 ustawy nowelizującej – przypis własny) *wprowadzały bowiem zasadniczą przebudowę sądownictwa powszechnego i na nowo określały relację pomiędzy władzą sądowniczą oraz władzą wykonawczą. Wkraczały więc w obszar dotyczący ustroju władz publicznych. Modyfikowały również właściwość rzeczową i miejscową sądów rejonowych, okręgowych i apelacyjnych, wprowadzając m.in. nowy podział na wydziały oraz nadając nowe brzmienie upoważnieniu do wydania przez Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia określającego podział specjalny dla potrzeb sądownictwa powszechnego.* KRS podkreśla, że unormowania zawarte w projekcie dotyczyły zmian nie tylko w akcie o podstawowym znaczeniu dla funkcjonowania władzy sądowniczej – ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.; dalej: u.s.p.), lecz również w pięciu innych ustawach regulujących ustroj i właściwość władz publicznych: ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (art. 2 projektu), ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych (art. 3 projektu), ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (art. 5 projektu), ustawie z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (art. 6 projektu) oraz ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (art. 8 projektu). Za nieprawidłowe uznał Wnioskodawca stanowisko, prezentowane przez przedstawicieli Kancelarii Sejmu w trakcie pierwszego czytania projektu ustawy na posiedzeniu Komisji, że art. 37 ust. 2 Regulaminu Sejmu nie odnosi się do projektów ustaw dotyczących *jedynie ustroju i właściwości władzy sądowniczej*

(cyt. za Wnioskodawcą). KRS zauważa, że kwestia tego uchybienia była podnoszona (w trakcie pierwszego czytania projektu) przez jej Przewodniczącą oraz że zwracał na nią również uwagę (w czasie wysłuchania publicznego w dniu 11 stycznia 2011 r.) Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

Krajowa Rada Sądownictwa uważa, że skierowanie projektu kwestionowanej ustawy do pierwszego czytania w komisji, zamiast na posiedzenie plenarne, wbrew art. 37 ust. 2 Regulaminu Sejmu, stanowiło naruszenie art. 119 ust. 1 Konstytucji, który nie przewiduje samoistnych kompetencji organów Sejmu w tym zakresie. W konsekwencji godziło to w jedną z podstawowych zasad demokratycznego państwa prawnego, którym, zgodnie z art. 2 Konstytucji, jest Rzeczpospolita Polska – zasadę praworządności, nakazującą organom władzy publicznej, a zatem także Sejmowi, działanie na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji).

1.2. Odnosząc się do prawidłowości procesu legislacyjnego, Wnioskodawca zarzuca ponadto, że niedochowanie trybu, wymaganego przepisami prawa przy uchwalaniu kwestionowanej ustawy, znalazło swój wyraz także w braku skierowania tego projektu w ostatecznej wersji, wobec której Rada Ministrów wykonała inicjatywę ustawodawczą, do zaopiniowania przez KRS.

Fakt, że KRS brała udział w pracach nad projektem na etapie rządowym i kierowała swoje stanowiska (w dużym zakresie negatywne) do Ministra Sprawiedliwości – organu, który w ramach Rady Ministrów odpowiadał za prace legislacyjne nad tym aktem, zdaniem Wnioskodawcy nie oznacza, iż spełnione zostały wymogi proceduralne w tym zakresie. Dodaje przy tym, że rządowe prace nad projektem trwały długo i przygotowywane wersje zmieniały się, tak że opinie, przedstawiane do nich przez Radę, stawały się nieaktualne w odniesieniu do kolejnych wariantów tej regulacji.

Wnioskodawca powołuje się tu na swoje uprawnienie do opiniowania projektów ustaw dotyczących sądownictwa i sędziów, wynikające w czasie

uchwalania ustawy nowelizującej z art. 2 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa [Dz. U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.; w aktualnym stanie prawnym ta kompetencja KRS wynika z art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714)]. Jednocześnie, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 2007 r., sygn. akt K 39/07, wskazuje, że uprawnienie to ma konstytucyjne oparcie w art. 186 ust. 1 ustawy zasadniczej.

Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia pogląd, że przysługujące jej uprawnienie do opiniowania projektów ustaw dotyczy przede wszystkim tej wersji dokumentu, która została formalnie skierowana do Sejmu przez podmiot korzystający z inicjatywy ustawodawczej, a więc projektu w rozumieniu art. 32 i następnym Regulaminu Sejmu. Tylko przy takim rozumieniu pojęcia „projekt ustawy” KRS może przedstawić swoje oficjalne stanowisko organowi władzy ustawodawczej i tym samym realizować podstawowe konstytucyjne zadanie, do którego została powołana, czyli powinność stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Aby jednak mogła właściwie wypełnić to zadanie, winna mieć możliwość wypowiedzenia się w stosunku do projektu ustawy, który został wniesiony do Sejmu, przed przystąpieniem do pierwszego czytania. W ocenie Wnioskodawcy, późniejszy udział członków Krajowej Rady Sądownictwa w pracach komisji sejmowych, czy w wysłuchaniu publicznym, nie może zastąpić odpowiedniej uchwały tego organu kolegialnego, o konstytucyjnie ustalonym składzie, zawierającej opinię w rozumieniu powołanych wyżej przepisów ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Dlatego też, zdaniem Wnioskodawcy, niedochowanie tego wymogu przy uchwalaniu ustawy nowelizującej stanowiło naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) w związku z naruszeniem zasady działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji) oraz niekonstytucyjne ograniczenie

możliwości realizacji przez KRS jej podstawowego, konstytucyjnego zadania, wynikającego z art. 186 ust. 1 ustawy zasadniczej.

1.3. Zaskarżając niektóre z przepisów ustawy nowelizującej w zakresie ich merytorycznych treści, Wnioskodawca przedstawia ogólną tezę, iż *rozszerzenie zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów ze strony organu władzy wykonawczej – Ministra Sprawiedliwości i przekazanie kierowania tą działalnością podległym mu organom – dyrektorom sądów, przy jednoczesnym pozbawieniu uprawnień w tym zakresie prezesów sądów, poprzez wprowadzenie, na podstawie art. 1 pkt 4 kwestionowanej ustawy, nowych art. 9 i art. 9a ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, a także szczegółowych rozwiązań, o których mowa w pkt 4 - 8 tego wniosku, prowadzi do naruszenia podziału i równowagi pomiędzy władzą wykonawczą i sądowniczą na rzecz przyznania prymatu tej pierwszej w zakresie administrowania sądami. W konsekwencji ogranicza odrębność i niezależność sądów, gwarantowaną w art. 173 Konstytucji (str. 9 uzasadnienia wniosku).*

W ocenie Wnioskodawcy, wprowadzony ustawą nowelizującą ustrój sądów powszechnych opiera się na założeniu, że wykonywanie działalności administracyjnej sądów – w zakresie zapewnienia odpowiednich warunków techniczno-organizacyjnych oraz majątkowych funkcjonowania sądu, włącznie z uprawnieniami wobec pracowników sądów, z wyjątkiem sędziów, referendarzy sądowych oraz asystentów sędziów – będzie powierzone dyrektorom – organom sądu podległym w pełnym zakresie władzy wykonawczej. Jak podnosi KRS, podporządkowanie dyrektora sądu prezesowi sądu jest jedynie formalne, a – w rzeczywistości – w świetle rozwiązań ustawy nowelizującej więzi zależności służbowej wiążą dyrektora sądu jedynie z organem władzy wykonawczej – Ministrem Sprawiedliwości, co narusza zasadę podziału i równowagi władzy wykonawczej i sądowniczej, a także odrębność i niezależność sądów od władzy wykonawczej w tym zakresie.

Wnioskodawca zauważa ponadto, że *przyjęte rozwiązania, wyłączając możliwość sprawowania nadzoru przez prezesów sądów nad działalnością administracyjną sądów, o której mowa w nowym art. 8 pkt 1 u.s.p., jednocześnie wprowadzają zewnętrzny nadzór organu władzy wykonawczej - Ministra Sprawiedliwości – nad tą częścią działalności administracyjnej sądów, która służy zapewnieniu właściwego toku wewnętrznego urzędowania sądu, bezpośrednio związanego z wykonywaniem przez sąd zadań, o których mowa w art. 1 § 2 i 3 u.s.p. (nowy art. 8 pkt 2 u.s.p.). Z jednej więc strony pozbawiają organ władzy sądowniczej (prezesa sądu) wpływu na działanie władzy wykonawczej w obrębie funkcjonowania władzy sądowniczej, z drugiej zaś strony dają prawo ingerencji organowi władzy wykonawczej (Ministrowi Sprawiedliwości) w tę działalność administracyjną sądów, która służy bezpośrednio sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości (str. 10 uzasadnienia wniosku).*

Reasumując ten fragment rozważań, KRS konstatuje, że wprowadzony w nowym art. 9 i art. 9a u.s.p. oraz rozwinięty w dalszych przepisach tego aktu (znowelizowanymi przepisami wskazanymi w pkt 4 – 8 wniosku) model ustroju sądów powszechnych powoduje, iż część działalności administracyjnej sądów, wskazana w nowym art. 8 pkt 1 u.s.p., staje się zadaniem władzy wykonawczej – administracji rządowej. W ocenie Wnioskodawcy, powoduje to utratę przez sądownictwo powszechne atrybutów odrębności i niezależności od innych władz, zagwarantowanych w art. 173 Konstytucji. Według KRS, stopień ingerencji władzy wykonawczej w działalność administracyjną sądów w tym modelu nie oznacza współdziałania władz, o którym jest mowa w preambule do Konstytucji, lecz przekazanie części działalności sądów powszechnych administracji rządowej. Zdaniem Rady, rozwiązanie takie jest niezgodne również z art. 10 ust. 1 Konstytucji, gdyż narusza zasadę współdziałania władz.

Wnioskodawca zauważa też, że stanowisko Trybunału Konstytucyjnego co do zgodności z Konstytucją dotychczasowego art. 9 ustawy - Prawo o ustroju

sądów powszechnych, kształtującego relacje pomiędzy Ministrem Sprawiedliwości a sądami, zawarte w wyroku z dnia 15 stycznia 2009 r., sygn. akt K 45/07, nie jest adekwatne do oceny obecnie wprowadzonych rozwiązań. Wyrok ten zapadł bowiem w innym stanie prawnym, przy słabszych uprawnieniach władzy wykonawczej i silniejszej pozycji prezesów sądów w zakresie kierowania sądami.

KRS podkreśla, że o kształcie nowego modelu sądów decydują nie tylko unormowania zawarte w art. 9 i art. 9a u.s.p., ale przede wszystkim suma szczegółowych rozwiązań, odnoszących się do uprawnień i obowiązków prezesów i kolegiów sądów – z jednej strony, oraz dyrektorów sądów podległych Ministrowi Sprawiedliwości i tego Ministra – z drugiej. Zdaniem Wnioskodawcy, rozwiązania te wprowadzają dominację władzy wykonawczej nad sądowniczą, naruszając tym samym odrębność i niezależność sądów powszechnych.

1.4. Krajowa Rada Sądownictwa podnosi, że „nowy” art. 20 u.s.p., upoważniający Ministra Sprawiedliwości do tworzenia i znoszenia sądów oraz ustalania ich siedzib i obszarów właściwości, a także dokonywania zmian w zakresie spraw przekazanych im do rozpoznawania, w drodze rozporządzenia, (wydawanego po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa), jest niezgodny z art. 176 ust. 2 Konstytucji. Jako wzorzec kontroli Wnioskodawca powołuje ponadto art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., z którego – zdaniem KRS – można wyprowadzić zakaz tworzenia sądów aktem wykonawczym Ministra Sprawiedliwości.

Wnioskodawca przedstawia pogląd, że, zgodnie ze wskazanym wyżej przepisem Konstytucji, ustroj i właściwość sądów oraz postępowanie przed sądami określają ustawy. Wszelka właściwość sądów – miejscowa, rzeczowa, instancyjna – z woli ustrojodawcy stanowi więc materię ustawową. Dodatkowo

Wnioskodawca zwraca uwagę na okoliczność, że określanie właściwości miejscowej sądów, (która jest oderwana od ogólnego podziału terytorialnego państwa) w istocie jest ustanowieniem podziału specjalnego tego terytorium. KRS wyraża pogląd, że znaczenie takich podziałów dla funkcjonowania państwa jako całości, a także społeczności lokalnych, przemawia za tym, iż decyzje w tej materii powinien podejmować ustawodawca.

Rada wskazuje też na wpływ zasad tworzenia i znoszenia sądów na realizację konstytucyjnego prawa do sądu i funkcjonowanie zasady niezawisłości sędziowskiej.

Powołując jako wzorzec kontroli art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., Wnioskodawca wskazuje, że przepis ten przewiduje prawo do rozpoznania sprawy przez sąd, cechujący się określonymi przymiotami, między innymi winien on być „ustanowiony ustawą”. Normy powołanej wyżej Konwencji, która jest ratyfikowaną umową międzynarodową, w rozumieniu art. 241 ust. 1 w zw. z art. 89 ust. 1 pkt 2 i art. 91 ust. 2 Konstytucji, powinny mieć pierwszeństwo przed regulacją zawartą w ustawie. Zdaniem KRS, również z tego aktu wynika, że sąd nie może być utworzony aktem wykonawczym Ministra Sprawiedliwości, co ma wzmacniać pogląd o niekonstytucyjności art. 20 u.s.p.

1.5. Przechodząc do zanegowania konstytucyjności poszczególnych rozwiązań, Wnioskodawca uszczegóławia zasygnalizowane już zarzuty, podnosząc, że relacje między prezesem sądu a dyrektorem sądu (a także – w pewnym stopniu – między dyrektorem a zgromadzeniem sądu apelacyjnego), wprowadzone przez szereg przepisów ustawy nowelizującej, stanowią odzwierciedlenie ogólnego założenia ustawodawcy, polegającego na uczynieniu części działalności administracyjnej sądów domeną władzy wykonawczej.

Konsekwencje przyjęcia przez ustawodawcę modelu systemowego, zakładającego dominację egzekutywy w sferze organizowania i prowadzenia administracyjnej działalności sądów, przejawiają się w dalszych, zakwestionowanych przez Wnioskodawcę, rozwiązaniach szczegółowych, a mianowicie w:

- ograniczeniu uprawnień prezesa sądu do kierowania formalnie podległym mu dyrektorem, w szczególności przez pozbawienie prezesa możliwości wydawania dyrektorowi sądu poleceń, dotyczących kompetencji (tego dyrektora) określonych w nowym art. 31 a § 1 pkt 1 - 3 i 5 u.s.p. [art. 1 pkt 14 lit. d) ustawy nowelizującej – w zakresie dotyczącym nadania nowego brzmienia § 3 w art. 21 u.s.p.];
- pozbawieniu prezesa sądu kompetencji w zakresie działalności administracyjnej sądu, określonej w nowym art. 8 pkt 1 u.s.p., poprzez powierzenie ich dyrektorowi sądu, nadzorowanemu w tej dziedzinie przez organ władzy wykonawczej – Ministra Sprawiedliwości [art. 1 pkt 15 lit. a) ustawy nowelizującej];
- wyposażeniu dyrektora sądu, nadzorowanego przez organ władzy wykonawczej – Ministra Sprawiedliwości, w kompetencje do kierowania działalnością administracyjną sądu, określoną w nowym art. 8 pkt 1 u.s.p., a także nadaniu mu statusu zwierzchnika służbowego wobec pracowników sądu, z wyłączeniem sędziów, referendarzy sądowych oraz asystentów sędziów, z pominięciem w tym zakresie uprawnień prezesa sądu (art. 1 pkt 21 ustawy nowelizującej – w zakresie dotyczącym dodania nowego art. 31a § 1 pkt 1, 3 i 4 u.s.p.);
- fakultatywnym, a nie obligatoryjnym, odwołaniu dyrektora sądu przez Ministra Sprawiedliwości w przypadkach negatywnego zaopiniowania przez zgromadzenie ogólne sędziów apelacji sprawozdania dyrektora z działalności sądów, w zakresie powierzonych mu zadań, oraz w wypadku

wystąpienia przez prezesa sądu z wnioskiem związanym z naruszeniem przez dyrektora sądu obowiązków, a ponadto – w braku uprawnień dla prezesa sądu w zakresie ustalania wynagradzania dyrektora sądu (art. 1 pkt 24 ustawy nowelizującej – w zakresie dotyczącym dodania nowych przepisów art. 32b § 1 i 3 i art. 32c § 1 i 2 u.s.p.).

W ocenie KRS, prezes sądu staje się więc jedynie formalnym zwierzchnikiem służbowym dyrektora sądu, gdyż spod tego zwierzchnictwa zostały wyłączone nie tylko – tak jak było dotychczas – sprawy budżetowe, lecz również działalność administracyjna sądu, określona w art. 8 pkt 1 u.s.p., oraz kierowanie personelem administracyjnym (z wyjątkiem referendarzy i asystentów sędziów).

Ograniczenie uprawnień prezesa jedynie do określania raz w roku potrzeb sądu, związanych z obsługą administracyjną, oznacza przekazanie tej części działalności sądów organowi podległemu w tym zakresie bezpośrednio (dyrektor sądu apelacyjnego) lub pośrednio (dyrektorzy sądów niższych szczebli, podlegli dyrektorowi sądu wyższego szczebla) organowi administracji rządowej – Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezes sądu nie został także wyposażony w skuteczne instrumenty, które pozwalałyby mu na wyegzekwowanie od dyrektora prawidłowej realizacji tak określonych potrzeb, a nawet w wypadku negatywnej oceny działań dyrektora przez samorząd sędziowski lub prezesa sądu, jego odwołanie jest jedynie fakultatywne.

W ocenie Wnioskodawcy, powierzenie dyrektorowi sądu uprawnień z zakresu prawa pracy wobec większości pracowników administracyjnych sądu, których praca służy zapewnieniu właściwego toku urzędowania sądu, bezpośrednio związanego z wykonywaniem zadań w zakresie wymiaru sprawiedliwości i ochrony prawnej, może w sposób istotny wpływać na prawidłowe wykonywanie tych działań przez sąd.

Zdaniem Wnioskodawcy, kompleks wymienionych wyżej przepisów, tak istotnie ograniczający uprawnienia prezesa sądu do kierowania podległym mu sądem na rzecz organu sądu, który podlega organowi władzy wykonawczej, narusza zasadę podziału i równowagi władzy wykonawczej i sądowniczej, wprowadzając dominację władzy wykonawczej w administrowaniu sądami oraz ogranicza odrębność i niezależność sądów powszechnych od administracji rządowej. W ocenie KRS, we wprowadzonym przez ustawę nowelizującą modelu ustroju sądów część ich działalności administracyjnej będzie stanowić zadanie administracji rządowej, z którego wykonania podmioty odpowiedzialne za te zadania – dyrektorzy – mają być rozliczane przez organy władzy wykonawczej, a nie organy sądów. Daje to podstawę do zanegowania zgodności wskazanych wyżej rozwiązań z art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji.

Ponadto Wnioskodawca zwraca uwagę na fakt, że wskazane wyżej uregulowania nie sprzyjają realizowaniu zasady współdziałania władz, jak również rzetelnemu i sprawnemu funkcjonowaniu instytucji publicznych, a – w skrajnych przypadkach – mogą utrudnić sprawowanie przez sądy wymiaru sprawiedliwości. Dlatego też godzą one w zasadę demokratycznego państwa prawnego, wynikającą z art. 2 Konstytucji, z której wynika potrzeba takiego regulowania funkcjonowania organów państwa, które będzie gwarantowało realizację założeń zawartych w preambule ustawy zasadniczej.

Zdaniem KRS, utrudni to także prawidłową realizację prawa do sądu, gwarantowaną w art. 45 ust. 1 Konstytucji, co także godzi w zasadę demokratycznego państwa prawnego.

1.6. Wątpliwości Wnioskodawcy budzą także niektóre rozwiązania, dotyczące nadzoru nad działalnością administracyjną sądów w zakresie określonym w art. 8 pkt 2 u.s.p., a więc w sferze, w której ma ona służyć zapewnieniu właściwego toku wewnętrznego urzędowania sądu, bezpośrednio związanego z wykonywaniem przez sąd zadań w zakresie wymiaru

sprawiedliwości oraz ochrony prawnej. Nadzór ten mają wykonywać zarówno prezesi sądów, jak i Minister Sprawiedliwości. W szczególności, Ministrowi Sprawiedliwości przyznaje się prawo do zwracania prezesowi lub wiceprezesowi sądu uwagi na ewentualne nieprawidłowości (art. 37g § 5 u.s.p.) – tak w zakresie sprawowania wewnętrznego nadzoru administracyjnego nad sądami, jak i w zakresie kierowania sądem. Minister Sprawiedliwości ma również prawo do odmowy przyjęcia informacji rocznej o działalności sądu (art. 37h § 2 - 4 u.s.p.). Dwukrotna odmowa przyjęcia informacji oznacza rażące niewywiązywanie się przez prezesa z obowiązków służbowych, w rozumieniu art. 27 § 1 pkt 1 u.s.p. To z kolei daje podstawę do wdrożenia przez Ministra Sprawiedliwości procedury odwołania prezesa sądu apelacyjnego oraz prezesa sądu okręgowego, a także wiceprezesów tych sądów. Jednocześnie wskazane wyżej przepisy (tj. art. 37h § 2 - 4 u.s.p) nie przewidują jakiegokolwiek formy złożenia przez prezesa sądu zastrzeżeń lub wyjaśnień do oceny dokonanej przez ministra, a tym bardziej odwołania się od stanowiska organu władzy wykonawczej czy też innej formy zakwestionowania takiego stanowiska przed organem powołanym do stania na straży niezależności sądów, którym jest Krajowa Rada Sądownictwa, w momencie, w którym powstaje rozbieżność co do oceny funkcjonowania sądu. Zdaniem Wnioskodawcy, stanowi to naruszenie art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji RP.

1.6. Krajowa Rada Sądownictwa nie kwestionuje – co do zasady – wprowadzenia systemu ocen i planowania rozwoju zawodowego sędziego. Jednakże stoi na stanowisku, że, z uwagi na bezpośredni związek tej regulacji z zasadą niezawisłości sędziego, materia ta powinna być w jak największym stopniu i jak najprecyzyjniej unormowana w ustawie. Zdaniem Wnioskodawcy, przepisy, którymi wprowadzono instytucję, a w szczególności art. 106c u.s.p., nie określają istoty i celu opracowania planu, lecz dotyczą zagadnień proceduralnych związanych z jego sporządzaniem i wykonywaniem,

ograniczając się jedynie do wskazówki, że podstawą do opracowania planu ma być ocena pracy sędziego (art. 106e § 2 i 4 u.s.p., dodany przez art. 1 pkt 60 ustawy nowelizującej).

Ponadto Wnioskodawca zarzuca, że art. 106c u.s.p. nie przewiduje możliwości kwestionowania przez sędziego indywidualnego planu rozwoju zawodowego, mimo jednoczesnego nakazu uczestniczenia w jego opracowywaniu, a następnie realizacji (art. 106d § 2 u.s.p.).

Z przedstawionych wyżej względów Wnioskodawca uważa, iż zakwestionowane rozwiązania nie spełniają wymogu dostatecznej określoności przepisów, wynikającego z zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

Ponadto, zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, *z uwagi na potencjalne zagrożenie dla niezawisłości sędziego poprzez system oceny pracy i planowania rozwoju zawodowego sędziego, chociażby z uwagi na wykorzystywanie zarówno oceny, jak i indywidualnego planu rozwoju sędziego w procedurze awansowej (nowy art. 57b § 6 u.s.p.), wątpliwości budzi powierzenie ostatecznego podsumowania wyników oceny pracy prezesom sądów, wymienionym w nowym art. 106c § 3 i 5 u.s.p. Prezesi sądów w zakresie kierowania działalnością administracyjną sądu podlegają prezesom sądów przelozonych oraz Ministrowi Sprawiedliwości – organowi władzy wykonawczej (nowy art. 22 § 2). System ocen sędziów (art. 106a) w istocie stanowi kolejny instrument nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, wymienioną w art. 8 pkt 2 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, który rozszerzył kompetencje Ministra Sprawiedliwości w tej materii (str. 19-20 wniosku).*

Z przedstawionych wyżej względów Wnioskodawca uważa, że sposób ukształtowania instytucji oceny i indywidualnego planu rozwoju zawodowego sędziego stwarza mechanizm, który umożliwia władzy wykonawczej pośrednie wpływanie na pozycję zawodową sędziego, osłabiając w ten sposób gwarancje

jego niezawisłości, a przez to narusza art. 10 ust. 1 oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji RP.

1. 7. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, wymienione wyżej przepisy Konstytucji narusza również nowy art. 106e u.s.p. (także dodany przez art. 1 pkt 60 ustawy nowelizującej). Przepis ten zawiera upoważnienie do uregulowania przez Ministra Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, materii związanej z przeprowadzeniem oceny pracy i planowania rozwoju zawodowego sędziego.

Wnioskodawca uważa, że znaczenie tych zagadnień dla prawidłowej realizacji prawa do sądu, która jest możliwa tylko przy zapewnieniu warunków do niezawisłego orzekania przez sędziów, sprawia, że zagadnienia zawarte w upoważnieniu powinny stanowić materię ustawową. Mają one bowiem rozwijać niedookreślone – zdaniem Wnioskodawcy – pojęcia, zawarte w art. 106a § 1 u.s.p., uszczegółowiając takie kryteria oceny jak m.in. sprawność i efektywność podejmowanych czynności, kultura urzędowania, sposób formułowania wypowiedzi, określać szczegółowy sposób oceny pracy sędziego, w tym podsumowania jej wyników, oraz szczegółowy sposób opracowywania indywidualnego planu rozwoju zawodowego sędziego. W ocenie KRS, zakres spraw przekazanych do regulacji oraz wytyczne co do treści aktu wykonawczego zostały określone ogólnikowymi sformułowanymi, także przy wykorzystaniu niejednoznacznych pojęć niedookreślonych, takich jak np. indywidualne predyspozycje sędziego, potrzeby wymiaru sprawiedliwości w zakresie stałego podnoszenia jakości wykonywania przez sędziów powierzonych im obowiązków. Wnioskodawca podnosi, że wskutek tego dopiero rozporządzenie, a nie ustawa, pozwoli na zajęcie stanowiska, czy nowy system oceny pracy i planowania rozwoju zawodowego sędziego nie będzie stwarzał zagrożenia dla jego niezawisłości.

Z tych powodów Wnioskodawca zarzuca, że art. 106e u.s.p. narusza nie tylko art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 178 Konstytucji RP, lecz również art. 92 ust. 1

Konstytucji, gdyż przesądzające o kształcie instytucji oceny pracy sędziów będzie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości. Zdaniem KRS, akt taki nie wykonuje ustawy, lecz ją uzupełnia, co jest niedopuszczalne w świetle art. 92 ust. 1 Konstytucji.

2.1. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują na potrzebę, by – przed wdaniem się w merytoryczną ocenę zasadności zarzutów Wnioskodawcy – poddać ocenie formalne aspekty prawidłowości wniosku Krajowej Rady Sądownictwa.

Podstawowe unormowania dotyczące pozycji ustrojowej, organizacji i kompetencji tego organu, zawarte w art. 186 i art. 187 Konstytucji RP, zostały rozwinięte w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm.; dalej: ustawa o KRS). Z unormowań tych wynika, że Rada jest organem kolegialnym (art. 187 Konstytucji), działającym na posiedzeniach plenarnych (art. 20 ustawy o KRS). Zakres kompetencji, przyznanych organom Rady, tj. jej Przewodniczącemu i Prezydium Rady, jest ograniczony do funkcji reprezentacyjnych i organizacyjnych (art. 16 ust. 3 i art. 17 ust. 1 ustawy o KRS). Jedynie w nagłych przypadkach, wymagających podjęcia działań między posiedzeniami plenarnymi, Prezydium Rady może w jej imieniu podejmować czynności należące do kompetencji Rady, z wyjątkiem załatwiania spraw indywidualnych (art. 16 ust. 4 ustawy o KRS).

Wśród istotnych kompetencji KRS wymienić należy, przewidziane w art. 186 ust. 2 i art. 191 ust. 1 pkt 2 Konstytucji, uprawnienie do inicjowania kontroli konstytucyjności prawa. Konstytucja ogranicza zakres zdolności wnioskowej KRS w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym do tych aktów normatywnych, które dotyczą niezależności sądów i niezawisłości sędziowskiej. Wniosek pochodzący od niej powinien powoływać przepis prawa wskazujący, że kwestionowana ustawa lub inny akt normatywny dotyczy tych zagadnień (B. Banaszak, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*,

Warszawa 2009, s. 856; L. Garlicki [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, t. IV, Warszawa 2005, komentarz do art. 186, s. 7).

Artykuł 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS przewiduje, że decyzje Rady w sprawach wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności aktów normatywnych z Konstytucją RP zapadają w formie uchwały. Mając na uwadze wskazany wyżej zakres ustawowych uprawnień organów KRS oraz szczególny zakres legitymacji Rady do inicjowania postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, należy podzielić przedstawiony w literaturze pogląd, że wystąpienie do Trybunału z wnioskiem może nastąpić wyłącznie poprzez podjęcie przez Radę stosownej uchwały na posiedzeniu plenarnym. Uprawnienie to nie może być delegowane na rzecz jakiegokolwiek organu wewnętrznego KRS (L. Garlicki, *op. cit.*, t. IV, Warszawa 2005, komentarz do art. 186, s. 7; L. Garlicki, *op. cit.*, t. V, Warszawa 2007, komentarz do art. 191, s. 7). Zarazem zarówno ustawa o KRS, jak i uchwała Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M. P. nr 72, poz. 712), nie formułują szczególnych wymagań co do treści i formy takiej uchwały.

2.1 W dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego dotychczas nie pojawiły się wypowiedzi, dotyczące formalnych aspektów skuteczności wniosku złożonego przez KRS. Jednak w wyrokach, dotyczących wykonywania przez Radę uprawnień opiniodawczych, powołując się na okoliczność, iż Krajowa Rada Sądownictwa jest organem, którego formy działania są determinowane faktem jego kolegialności, Trybunał podkreślił, że stanowisko takiego ciała może być wyrażane wyłącznie przez decyzję jego statutowych organów. W przypadku KRS jest to uchwała, która może być podjęta na sformalizowanym i należycie zwołanym posiedzeniu (por. wyrok z dnia 24 czerwca 1998 r., sygn. K. 3/98, OTK ZU nr 6/1998, poz. 5 oraz wyrok z dnia 28 listopada 2007 r., sygn. K 39/07, OTK ZU nr 10/A/2007, poz. 129).

W kwestii określenia formalnych warunków, które musi spełniać uchwała Rady, dotycząca wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych, należy więc odwołać się do stanowiska Trybunału, dotyczącego przesłanek skuteczności wniosku pochodzącego od innych podmiotów, zwłaszcza tych wskazanych w art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji. W tym zakresie Trybunał wielokrotnie wypowiadał się, że warunkiem skuteczności zaskarżenia jest istnienie prawidłowo podjętej uchwały organu kolegialnego, określającej przedmiot kontroli i przyjęte wzorce konstytucyjne. Przykładowo, w wyroku z dnia 16 października 2002 r., sygn. K 23 /02, wypowiadając się o skuteczności wniosku złożonego przez związek zawodowy, Trybunał przyjął, że *[b]ez odpowiedniej uchwały, określającej przedmiot kontroli i wzorce konstytucyjne, brak podstawy faktycznej i prawnej, by pismo to przypisać związkowi. Taki "wniosek" nie może wywołać skutku w postaci wszczęcia konstytucyjnej kontroli aktu normatywnego. (...) Stanowisko to ma pełne zastosowanie także do wszystkich organizacji działających przez kolegialne organy* (OTK ZU nr 5/A/2002, poz. 76; por. także powołane tam: wyrok z dnia 3 listopada 1998 r., sygn. K. 12/98, OTK ZU nr 6/1998, poz. 98 oraz orzeczenie z dnia 24 września 1996 r., sygn. K. 13/95, OTK w 1996, t. II, poz. 34).

Należy więc przyjąć, że wniosek Rady może zostać uznany za skuteczny jedynie pod warunkiem spełnienia następujących przesłanek.

Po pierwsze, uchwała dotycząca wystąpienia z wnioskiem musi zapaść na prawidłowo zwołanym posiedzeniu KRS i być zgodna z ogólnymi, formalnymi warunkami prawidłowości uchwał tego organu.

Po drugie, uchwała musi określać przedmiotowy zakres kontroli, przez wskazanie konkretnych przepisów, podlegających zaskarżeniu, i wzorców kontroli, przy czym winno być to uczynione w sposób pozwalający na określenie, czy zakres zaskarżenia mieści się w kompetencjach Rady, określonych w art. 186 ust. 2 i art. 191 ust. 1 pkt 2 Konstytucji.

Po trzecie, uchwała taka musi zostać podjęta przed dniem wystąpienia do Trybunału, natomiast sam wniosek może być sporządzony przed podjęciem uchwały albo łącznie z uchwałą (jako załącznik do niej) bądź też po podjęciu uchwały (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. Tw 21/04, OTK ZU nr 3/B/2005, poz. 95, wraz ze wskazanym tam orzecnictwem).

Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału należy zastrzec, że braki uchwały, nieusunięte przed dniem skierowania wniosku, nie stanowią braku formalnego, który mógłby być konwalidowany w trybie art. 36 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. Z brakiem formalnym w tym zakresie mamy do czynienia jedynie wtedy, gdy prawidłowa uchwała właściwego organu została podjęta przed wystąpieniem do Trybunału i nie została dołączona do wniosku, np. przez przeoczenie. W takiej sytuacji dołączenie uchwały do akt sprawy niweczy przeszkodę formalną i umożliwia nadanie wnioskowi dalszego biegu (por. powołany wyrok z dnia 16 października 2002 r., sygn. K 23 /02).

W orzecnictwie Trybunału Konstytucyjnego prezentowany jest też jednoznaczny pogląd odnośnie skutków tego rodzaju braków. Trybunał podkreśla, że przedstawiciel (pełnomocnik, podmiot sporządzający czy podpisujący wniosek) wnioskodawcy może działać jedynie w granicach i w zakresie udzielonego umocowania (w wypadku organu kolegiального umocowanie to wynika z uchwały). Nie ma on uprawnień do samodzielnego składania oświadczeń woli, w tym dotyczących określenia zakresu zaskarżenia czy wzorców kontroli. W takim wypadku nie istnieje bowiem wnioskodawca w rozumieniu przepisów konstytucyjnych, a pismo procesowe pochodzi od podmiotu nieuprawnionego. Szczególnie wyraźnie Trybunał wyraził takie stanowisko w postanowieniu z dnia 15 stycznia 2009 r., sygn. Tw 24/08, gdzie – powołując się na wcześniejsze orzecznictwo – przypomniał, że m. in. podmiot podpisujący wniosek *[n]ie posiada (...) kompetencji do samodzielnego kształtowania ani przedmiotu, ani wzorców kontroli, gdyż wiąże go treść*

uchwały podmiotu legitymowanego do wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego. W konsekwencji, na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji, należało stwierdzić, że wniosek pochodzi od nieuprawnionego podmiotu i z tego względu nie może wywołać skutku w postaci wszczęcia postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (OTK ZU nr 1/B/2009, poz. 9).

2.3. Fakt, że Trybunał Konstytucyjny do chwili obecnej nie zajmował stanowiska w kwestii formalnych warunków skuteczności wniosku KRS, wynika z tego, że dotychczasowe uchwały Rady, dotyczące wystąpienia do Sądu Konstytucyjnego, oraz same wnioski – spełniały wskazane wyżej warunki poprawności.

Z materiałów, dostępnych na stronie internetowej KRS (www.krs.pl), wynika, że w uchwałach, podejmowanych w latach 1999-2007, określano przedmiot kontroli, czyli konkretny przepis kwestionowanej ustawy. Wzorce kontroli były natomiast wskazywane we wniosku, który z kolei stanowił załącznik do uchwały, przy czym uchwała jednoznacznie stwierdzała, że wniosek ten stanowi jej integralną część. W uchwale nr 2082/2011, podjętej 7 grudnia 2011 r. (i dotyczącej wystąpienia z wnioskiem w niniejszej sprawie), KRS ograniczyła się natomiast do stwierdzenia, że na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 186 ust. 2 i art. 188 pkt 1 Konstytucji – postanawia wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 203, poz. 1192). Uchwała ta wskazuje więc jedynie ogólnie przedmiot kontroli (co mogłoby ewentualnie zostać uznane za określenie przedmiotu kontroli tylko w odniesieniu do pierwszego punktu wniosku), całkowicie pomija natomiast kwestię proponowanych konstytucyjnych wzorców kontroli. Z kolei, w uchwale nr 33/2012, podjętej w dniu 7 lutego 2012 r., Rada jedynie wskazała osoby,

umocowane do występowania jej imieniu w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Konkretyzacja przedmiotu i wzorców kontroli została dokonana wyłącznie we wniosku (datowanym na 23 stycznia 2012 r.), który został podpisany przez Przewodniczącego Rady i wpłynął do Trybunału Konstytucyjnego w dniu 8 lutego 2012 r.

Przedstawione wyżej okoliczności, w kontekście przytoczonych poglądów Trybunału Konstytucyjnego i doktryny, upoważniają więc do przedstawienia oceny, że nie zostały spełnione formalne warunki prawidłowości przedmiotowego wniosku KRS. Przewodniczący Rady, podpisując i kierując ten wniosek do Trybunału Konstytucyjnego, nie posiadał kompetencji do określenia przedmiotu i wzorców kontroli, a to z uwagi na wskazane wyżej ułomności uchwały KRS nr 2082/2011 z dnia 7 grudnia 2011 r. W tym stanie rzeczy należy przyjąć, że wniosek pochodzi od podmiotu nieuprawnionego.

4. Z art. 36 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym wynika, że wnioski KRS nie podlegają wstępnemu rozpoznaniu. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wielokrotnie wyrażany był jednak pogląd, że przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania wniesionych zarzutów, Trybunał może zbadać, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkujących umorzeniem postępowania. Badanie warunków dopuszczalności kontroli konstytucyjnej możliwe jest bowiem na każdym etapie postępowania (zob. np. wyrok z dnia 3 czerwca 2002 r., sygn. K 26/01, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 40 oraz postanowienia z dnia: 10 stycznia 2005 r., sygn. SK 14/02, OTK ZU nr 1/A/2005, poz. 10; 6 lipca 2004 r., sygn. SK 47/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 74 czy 28 maja 2003 r., sygn. SK 33/02, OTK ZU nr 5/A/2003, poz. 47).

Wskazane wyżej okoliczności i poglądy prawne jednoznacznie uprawniają więc do przedstawienia stanowiska, że postępowanie w przedmiotowej sprawie podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1

ustawy o Trybunale Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Z tych wszystkich względów, wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Hernand
Zastępca Prokuratora Generalnego